

Ομιλία – 14 Ιουνίου, Πύλος

Έχουν περάσει δύο χρόνια. Δύο χρόνια από εκείνη τη νύχτα, όπου ανοιχτά της Πύλου ένα σκάφος που μετέφερε πάνω από 700 ανθρώπους αναποδογύρισε. Η πλειοψηφία τους – άνθρωποι με γονείς, φίλους, ιστορίες, ελπίδες και όνειρα – δεν επέζησαν εκείνη τη νύχτα.

Πνίγηκαν – μπροστά στα μάτια των ευρωπαϊκών αρχών. Πάνω από το σκάφος πετούσε ένα drone της Frontex, δίπλα τους έπλεε ένα πλοίο του ελληνικού λιμενικού, εμπορικά πλοία ήταν κοντά. Όλοι γνώριζαν για το σκάφος που βρισκόταν σε κίνδυνο, το έβλεπαν, το παρακολουθούσαν. Και δεν έκαναν τίποτα. Μέχρι που το ελληνικό λιμενικό αναποδογύρισε το σκάφος και έπειτα απλώς παρακολουθούσε, χωρίς να κάνει τίποτα, καθώς εκατοντάδες άνθρωποι πέθαιναν στη Μεσόγειο.

Αυτοί οι άνθρωποι είχαν αποφασίσει να φύγουν: κάθε χρόνο, η καταστροφή του κλίματος, η πατριαρχική βία, οι αποικιοκρατικές, ρατσιστικές, εκμεταλλευτικές συνθήκες αναγκάζουν εκατομμύρια ανθρώπους να τραπούν σε φυγή – και η Ευρώπη τους αντιμετωπίζει με βία. Αυτή η ακατανόητη βία συνοδεύει τους ανθρώπους κατά τη διαδρομή της φυγής τους, μέσα από φράχτες συνόρων, πάνω από τη θάλασσα, σε στρατόπεδα και φυλακές, σε αεροπλάνα απέλασης – μέχρι εδώ, σε αυτόν τον τόπο.

Ακόμη και εδώ, σε αυτό το κέντρο διέλευσης, ο έλεγχος της μετανάστευσης αποκαλύπτει το άσχημο πρόσωπό του. Άνθρωποι που έχουν επιβιώσει από επικίνδυνες διαδρομές καταλήγουν σε ένα σύστημα που τους ελέγχει, τους απομονώνει και τους αφαιρεί τα δικαιώματά τους.

Και λέμε: Όχι στο όνομά μας.

Ο φεμινισμός μας αγωνίζεται για την ελευθερία μετακίνησης, για την αυτοδιάθεση που ξεπερνά τα σύνορα. Γιατί δεν υπάρχει απελευθέρωση, αν δεν είμαστε όλοι και όλες ελεύθεροι/ες. Ο φεμινισμός πρέπει να είναι διακρατικός. Πρέπει να είναι αντιρατσιστικός, πρέπει να υψώνει φωνή όταν η Μεσόγειος γίνεται ομαδικός τάφος. Πρέπει να είναι δυνατός όταν άνθρωποι φυλακίζονται, εκμεταλλεύονται και τους αφαιρούν τα δικαιώματά τους στη διαδρομή τους προς την Ελβετία. Ο φεμινισμός σημαίνει ότι αγωνιζόμαστε – ενάντια στα σύνορα, ενάντια στα στρατόπεδα, ενάντια στην αφαίρεση δικαιωμάτων.

Η αλληλεγγύη μας δεν τελειώνει στα εξωτερικά σύνορα. Και ο θυμός μας δεν θα κοπάσει όσο άνθρωποι πρέπει να πεθαίνουν για να ζήσουν. Η θλίψη μας είναι οργή. Η μνήμη μας είναι αντίσταση.

Ενώ μπορούμε να ονειρευόμαστε μια ζωή εδώ, όπου μπορούμε όλες και όλοι να αποφασίζουμε ελεύθερα για τη ζωή και το σώμα μας και να αγωνιζόμαστε μαζί, άνθρωποι πέθαναν στις 14 Ιουνίου 2023, καθώς αντιστέκονταν στα σύνορα. Αντιστέκονταν σε αυτό το ρατσιστικό, πατριαρχικό και καπιταλιστικό καθεστώς συνόρων, το οποίο αποφασίζει ποιος μπορεί να κινηθεί και πώς στον κόσμο, και ποιος πρέπει να έχει ποιους λόγους για να ζήσει σε έναν διαφορετικό τόπο.

Σήμερα, θυμόμαστε τους εκατοντάδες ανθρώπους που πνίγηκαν στην Πύλο. Και δεν θα κοιτάξουμε αλλού. Δεν θα μείνουμε σιωπηλοί/ές. Δεν θα σταματήσουμε. Δικτυωνόμαστε. Απεργούμε.

Για έναν άλλο κόσμο. Για έναν κόσμο αλληλεγγύης. Για έναν κόσμο χωρίς σύνορα – για το δικαίωμα να μείνουμε, να φύγουμε, να έρθουμε. Για όλους και όλες. Πάντα. Παντού.